

[Ejnar Kjær.]

men jeg er klar over, at man kan fortolke det saadan, at den Bestemmelse, hvori Udtrykket findes, kan komme til at forringe hele Lovgivningens Virkning i betydelig Grad.

§ 5 indeholder Bestemmelserne om Arbejdsvilkaarene for de anviste. Jeg maa opfatte disse Bestemmelser saaledes, at hvis en Arbejdsgiver kommer til Anvisningen og kræver en Arbejder anvist, skal Anvisningen spørge om Vilkaarene, og finder den anvisende Myndighed, at disse er tilfredsstillende, sker Anvisningen, og Arbejderen er da forpligtet til at tage Arbejdet; tager han det ikke, falder han ind under Arbejdsløshedslovens Bestemmelser om Arbejdsvægring, og der maa da anvises Arbejdsgiveren en anden Arbejder. Er Arbejderen utilfreds med Vilkaarene, kan han klage til Ministeriet. Det samme gælder for saa vidt Arbejdsgiveren, men for hans Vedkommende er Ankeretten, forekommer det mig, i høj Grad illusorisk, thi saadan som Forslaget er formet, vil han i Regelen være nødt til at bøje sig for Anvisningens Krav, da han sjælden vil kunne opsætte Arbejdet, til Afgørelsen foreligger.

Hvis den Fortolkning af § 5, 1ste Stykke, jeg her har nævnt, er rigtig, har jeg ikke noget særligt at indvende mod Ankebestemmelserne i Stk. 2. Dog kunde jeg have ønsket en lokal Instans indskudt, for hvilken Anke kunde indbringes, før Afgørelsen gaar til Socialministeren. Jeg kunde tænke mig, at der i hvert Amt oprettedes et 3 Mands Udvalg, til hvilket der kunde ankes i første Omgang med Ret til Appel til Socialministeriet.

Som det fremgaar af det, jeg her har udviklet, er der Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, som vi kunde ønske anderledes, men om disse Enkeltheder gaar jeg ud fra, at der vil kunne forhandles i det Udvalg, som jeg vil mene bliver nedsat. Lovforslaget som Helhed, dets Tanke, dets Hovedindhold kan vi give vor Tilslutning.

Victor Larsen: Som allerede nævnt er den her foreliggende Lovgivning af ekstraordinær Karakter. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som gaar ud paa, at under ordinære Forhold vilde man meget nødig — ja, man kunde sige det endnu

stærkere — gaa med til en Lovgivning med en saadan Tvang. Paa den anden Side vil enhver, der kender Arbejdsforholdene paa Landet, som de former sig for den kommende Sommer, hvis et Lovforslag som dette ikke bliver gennemført, være klar over, at Arbejdet mange Steder vil bryde sammen, og i hvert Fald vil Produktionen blive meget mindre. Man kan sige, at i Fjor gik det, om end med Nød og næppe. Der fremkom Klager fra forskellige Egne af Landet, og det er ganske givet, at det kneb meget stærkt med at holde Landbrugsproduktionen i Gang i Egne, hvor særlige Forhold gjorde sig gældende.

Den højtærede Minister siger herom, at man undersøgte Forholdene og kom til det Resultat, at en Lovgivning ikke var nødvendig, og jeg forstaar det. Det er givet, at man ikke gerne gaar til en Lovgivning af denne Art, og det gik altsaa ogsaa i det store og hele i Fjor. Dette vilde ikke være Tilfældet i det Aar, som vi nu er inde i.

Grundene hertil er flere. Dels den overordentlig store Tørveproduktion, som hele Samfundet er saa stærkt interesseret i, men ogsaa de meget store Beskæftigelsesarbejder, som rundt om i Landet skal iværksættes af Staten, af Kommunerne, af det offentlige i det hele taget. Alt dette kalder paa en Arbejdskraft, som slet ikke er til Stede ude paa Landet, og ud fra disse Betragtninger maa det være naturligt, at man søger ad lovgivningsmæssig Vej i en ekstraordinær Situation at holde sammen paa den Arbejdskraft, som nu engang er beskæftiget ved Landbrug.

Dette er altsaa rigtigt under ekstraordinære Forhold; men det er ogsaa rigtigt, at allerede under normale Forhold er der i de senere Aar ude paa Landet opstaaet Tilstande af uheldig Karakter. Jeg tænker her paa den forskelligartede Tarifiering, man har for Arbejde af samme Art, naar Talen er om henholdsvis Arbejde for den private Landmand, for Sognekommunen og for Amtskommunen. Her er der og har der i de senere Aar været en Tarifiering, hvorefter Betalingen har ligget lavest hos den private og højest i Amtskommunen, naar Arbejdet foregik for dens Regning, uagtet Arbejdet i ikke saa faa Tilfælde var af ganske samme Art og man ogsaa kan sige, at Arbejdsintensiteten i alt Fald ikke var størst i Amtet og i Sognekommunerne i det Arbejde, som